

EKSKURZIJA ZA PAMĆENJE

Tog četvrtka, 17. oktobra, ispred Muzeja „25. maj“, vladala je vesela atmosfera. Svi smo bili uzbuđeni, nasmejani i nismo mogli da dočekamo konačni polazak na dugo očekivanu ekskurziju. Kako su đaci pristizali, trčali su ka svojim autobusima, da bi što pre zauzeli mesta. Odeljenja 2-3 i 2-5 su uspela da putuju zajedno, što je bio željeni ishod njihovih upornih, dugotrajnih molbi. Kada su se svi smestili, bilo je vreme za polazak.

Prvo smo obišli živopisni manastir Vavedenje, a potom nastavili put ka Zlatiboru. Od trenutka kada su se vrata autobusa otvorila, a mi ugledali Zlatiborsko jezero, ništa nas nije moglo zaustaviti. Rastrčali smo se po celoj planini, kupovali suvenire, šetali, jeli, jednom rečju - uživali. Sećanje na tih par sati provedenih na Zlatiboru nam je jedno od najlepših. Doživeli smo lepotu netaknute prirode i osetili slobodu... Naslutili smo da nas čeka lep period.

Putovanje je nastavljeno u pravcu našeg prenoćišta, Motela „Šargan“, u Kremnima. Tamo nas je čekala večera sa kojom smo svi završili veoma brzo, žureći da se spremimo za „događaj dana“- diskoteku. Te večeri, svi su se veselili, igrali, pevali i družili.

Ipak, sledećeg jutra, oduševljenje je zamenjeno umornim pogledima, jer se nismo dovoljno naspavali. Polazak ka Republici Srpskoj je bio zakazan za 8 ujutru. Nakon smeštanja u autobus, nastao je tajac. Svi smo dremali. Granicu smo prešli veoma brzo i stigli u Višegrad. Slobodno vreme predviđeno za obilazak ovog grada, odmah nas je razbudilo. Vodič nam je „predstavio“ čuveni most koji je Ivo Andrić opisao u romanu „Na Drini ćuprija“, a obišli smo i učionicu u kojoj je nobelovac provodio svoje školske dane. Savremeno uređeni Andrićgrad je ostavio najjači utisak na sve nas, pa smo se tu najduže zadržali. Nije bilo osobe koja nije iskoristila priliku da napravi savršene fotografije čarobnog pejzaža pored Drine i Rzava.

Već pomalo izmoreni i ogladneli, nastavili smo put ka Nacionalnom parku „Sutjeska“ i Hotelu „Mladost“ u kome smo ručali. Vremena za predah nije bilo, već

smo peške nastavili do čuvenog spomenika podignutog u čast Bitke na Sutjesci. Kada smo ugledali dugački niz stepenica koji se protezao do vrha brda na kome se nalazi spomenik, tužno smo gledali u profesore i vodiče... Ipak, naporno penjanje se isplatilo. Pogled odozgo je bio veličanstven.

Kada smo ponovo ušli u autobuse, situacija od pre par sati se ponovila- svi smo zaspali. Nastavili smo putovanje ka Trebinju. Buđenje je počelo kada smo se približili malom mestu, zvanom Bileća. Ugledavši svetla grada, svi smo bili spremni da izletmo iz autobusa u zabludi da smo stigli. Svi smo se slatko smejali kada smo uvideli našu grešku. Nakon pola sata, stigli smo u Trebinje. Smestili smo se u Hotelu „Leotar“. Večera je ponovo proletela i još jedno divno veče u diskoteci je bilo pred nama. Družili smo se i bili još bolje raspoloženi. Pošto je ova noć bila mirnija od prethodne, ugrabili smo dovoljno sna i obnovili snagu za nove poduhvate.

Sledećeg jutra smo bili spremni za dinamični obilazak Trebinja. Sa vodičem smo posetili manastir Tvrdoš, kao i čuvenu vinariju koja se nalazi u njegovom sklopu. Otišli smo i na brdo Crkvina sa kojeg se vidi celo Trebinje. To je, naravno, bila još jedna prilika za fotografisanje. Naše divljenje je izazvala crkva Presvete Bogorodice u koju smo ušli sa dubokim poštovanjem i poklonili se senima Jovana Dučića, jednog od naših najvećih pesnika. Ovo velelepno zdanje, podignuto 2000. godine, naziva se i Hercegovačkom Gračanicom, jer je građeno po ugledu na istoimeni hram na Kosovu i Metohiji.

Lagano smo šetali gradom, dok nam je vodič pričao zanimljivosti o visini i dužini stopala građana Trebinja, neobičnoj piceriji u kojoj služe samo sladolede, velikim kupovima koje niko nije sam pojeo i sl. To je, svakako, svima ostalo urezano u sećanje.

Usledilo je slobodno vreme koje je većina iskoristila za pronalaženje tih čuvenih sladoled - kupova. A onda je zavladao veliko uzbuđenje. Dečaci naše Škole su igrali tradicionalnu košarkašku utakmicu sa našim domaćinima, Trebinjanima. Svi smo navijali iz sve snage, divno smo se zabavili i uživali. Palo je veče i poslednji odlazak u diskoteku nas je sve pomalo rastužio. Tu noć smo proveli zajedno, veselili se, ali i žalili što sutradan moramo da se vratimo u Beograd.

Ujutru, naša tužna i umorna lica su preplavila baštu ispred hotela. Nikome se nije vraćalo kući, ali smo morali da krenemo. Usput smo obišli jezero Klinje, Višegradsku Banju i manastir Dobrun. Dok smo pravili pauzu u Nacionalnom parku „Sutjeska“, bojažljivo smo gledali u pravcu stepenica koje vode do spomenika. Srećom, ovaj put se nismo peli.

Nakon prelaska granice, zadesila nas je i manja neprilika - čuveni autobus označen sa 2-5 i 2-3 se pokvario. Tu neočekivanu pauzu u Motelu „Šargan“ smo svi lepo iskoristili. Smejali smo se, šalili i bilo nam je veoma lepo bez obzira na nepredviđene okolnosti. Nastavili smo put u novom autobusu, još raspevaniji nego pre, a činjenica da smo stigli nepuna 2 sata posle naših drugara iz druga dva autobusa, uopšte nam nije smetala. Štaviše, dobili smo zanimljivu priču kojom smo zabavljali sve ostale, narednih dana.

Druga godina se vratila sa svoje prve višednevne ekskurzije... Iako je od tada prošlo dve nedelje, još smo obuzeti utiscima sa našeg zajedničkog putovanja. Naime, svi smo i dalje mislima u Trebinju, gradu sunca, vina, platana...

tekst: DEJANA NIKOLIĆ 2-5

fotografije: JOVANA NIKOLIĆ 2-5